

آکوبئے کاگد

سلام و درؤت

۱) چه هُدا و هُداوندین ایسا مَسیهئے
هَزمِتکار، آکوبئے نیَمگا

په دوازدهین گیلهان که دنیا یا شنگ
و شانگ أنت.

شمارا سلام سر بات.

باور و هِکمت

۲) او براتان! وهدے وڑ وڑین
چَکاس و آزمائشان کپیّت، اے چیزا
سرریچین شادهیے بزانیّت. ۳) چیا که
زانیّت شمئے ایمائے چَکاس سَبر و اوپار
کاریت، ۴) بله بلیّت که اے سَبر و اوپار

سَرجم ببیت تان شما رُست و رُدۆم
بکَنیّت و تمان و کامل ببیّت و شمارا هچ
کَمیے مبیّت.

۵) اگن چه شما یگئیے زانت و
هکمت کم ببیت، چه هُدايا بلوئیت و
هُدا، که چه وتی بکشدگیا هرگسا بے
مِنّت و شِگان دنت، آيا زانت و هکمت
بکَشیت. ۶) بله گوّن باورمنديا بلوئیت
و هچ شگے دلا مئياریت، چیا که دودلین
مردم زِرْے چئول و مئوجانی دئولا انت
که گوّن گواتا هر نيمگا لیّت وارت. ۷)
اے وژین مردمے، چُش هئيال مکت که
آيا چه هُداوندا چیزْے رسیت. ۸)
پرچا که آ دودل انت و وتی هچ کار و
هچ کردارْے سرا مُهر نه اوشتاتگ.

هستۆمند و نيزگار

۹) نِيزگارِين برات، وتى مڑاه و

۱۰) اَزتمنديئے سرا پهر بکنت و

هستؤمند، وتى درييشى و نِيزگاريئے
سرا، چيا که هستؤمند دشتئے پلئے پئما
هشک ترّيت و زئوال بيت. ۱۱) رُچ گؤن

وتى سؤچؤکين برانزا سر گشيت و
کاهان هشک کنت، آيانى پل رچنت و
زيبايى اش گار بيت. هستؤمند همه پئما
انت، وتى گسب و کارانى چن و لانچا
گيمريت و بيگواه بيت.

چکاسئے سَمَر

۱۲) بهتاور هما انت که وتى آزمائش

و چکاسان مَهَر اؤشتيت. پرچا که وهده
آچه چکاسان سربلند بيت، زندمانئے هما
تاج آييا رسيت که هدايا په وتى دوست
دارؤکان واده کرتگ. ۱۳) آ که چکاسا

کپيت، مگوشيت: ”اے هدا انت که منا

آزمائش کنت. “چیا کہ هُدا گُون هچ
 بدیے چکاسگ نبیت و هچگسا چکاس و
 وسوسها دئور ندنت. (۱۴) هرگس که
 وسوسه بیت، اے آییئے جندئے سلین
 واهگ انت که گلائنت و داما دئوری
 دئنت. (۱۵) سلین واهگ که لاپ پُر بنت،
 گُرا گناه پیدا بیت، گناه که رُدیت و مزَن
 بیت، مرگ کاریت. (۱۶) او منی دُردانگان!
 رد مئوریت.

(۱۷) هر نیکیَن داد و هر تمانین تُهپه و
 ٹیکی چه بُرزا کئیت، چه نور و رُزنئے
 پتئے نیَمگا که هچبر بدل نبیت و هچ
 تھاری و ساھگیا آییئے ارواه و جَبینا راه
 نیست. (۱۸) آییئے واهگ همے بوتگ که
 مارا چه راستیئے هبرئے وسیلها پیدا
 بکنت، تانکه آییئے جوڑ کرتگیّانی ائولی
 بر و سمر بیین.

۱۹) او منی دُردانگان! شَرّ دلگوّش

بکنیّت. هرگس باید اِنْت اِشکنگ تئیار
بیّت، بله هبرا اِشتاپ مکنْت و زوْت زهر

مگیّت. ۲۰) چیا که انسائے زهر و هِژم،

آ پهریزکاریا په بَر و سَمَر نئیلیت که هُدا

لوئیت. ۲۱) پمیشکا هر وژین پَلیتی و

سجّهین بدیان چه و ت دور کنیّت و په

بیکیبری و نَرمدلی، هما گال و هبران دلا

بداریّت که شمئے دل و جانا نادیّنگ

بوتگ و شمئے رَکینگئے واک و توانی

هست.

۲۲) هُدائے هبرا، اَنچش سَهْل و هُشکا

گوّش مداريّت و و تا رَد مدئیّیت، آییئے

سرا کار بکنیّت. ۲۳) چیا که هرگس اے

هبرا اِشکنْت و آییئے سرا کار نکنت، هما

مردمئے ڈئولا اِنْت که وتی چهرگا آدیّنکا

چاریت، (۲۴) وتا گندیت، بله آنچش که
 چه آدینکئے دیما دور بیت، هما دمانا وتی
 رنگ و دروشما شموشیت. (۲۵) بله آ که
 وتی چمان دیم په تمان و کاملین شریّت،
 بزان ”آزاتیئے شریّتا“ تریّیت و آییئے
 سرا مهر اوشتیت، شموشکارین اشکنوکه
 نه انت، منوکیّن کار کنوکه. آ وتی کار و
 کردا بهتاوَر بیت.

(۲۶) آ گس که وتا هُدادوُستے زانت
 بله وتی زبائے مہارا داشت نکنت، وتا رد
 دنت و گلائیّیت و آییئے ”هُدادوُستیا“
 پائدگے نیّست. (۲۷) هما هُدادوُستی که
 مئے هُداین پت، پاک و بے ائیّبی زانت:
 ”سگیانی وهدا جنوزام و چورئوانی
 دستا گرگ“ و ”وتا چه اے دنیائے
 گندگیان پاک دارگ“ انت.

چه پرک و پیرا پهریز

۱) او منی براتان! شما که مئے

مَزَن شَانِیْن هُداوند ایسا مَسِیْهئے باورمند
ایت، مردمانی نیاما پَرک و پیر کرت

نکنت. ۲) پہ مسالے، اگن یگے گوْن

تَلاهِیْن چَلَه و مُندریک و وِشِیْن پوْشاکان
شمئے دیوانا بیئیت و دگه دِرتگ پُچِیْن

بَزگے هم پُتریت و ۳) شما اتلس پوْشا

گوْن شَرِیْن چمے بچارِیت و بگوْشِیت:

”بیا، بیا بُرزا بنند“، بله گوْن آ بَزگا

بگوْشِیت: ”اوْدا بوْشت“، یا: ”منی

پادانی دیما بنند“، ۴) گُرا شما وتی

نیاما پَرک و پیرے نه اِشت و گوْن وتی

سِلِیْن هئیلان اِیر جنگی کارے نکرت؟

۵) او دُردانگان! گوْش داریت. هُدایا اے

دنیاے نیزگارِیْن مردم گچِیْن نکرتگ اُنت

که باوْرا هستوْمند بَنت و هما بادشاهیا

میراس بَرننت که هُدایا پہ وتی دوْست

داروْکان لبز و کئول کرتگ؟ ۶) بله شما

نیز گارانی بے ازتی کرتگ. اے هستؤمند
نه أنت که شمئے سرا سِتمَ کنت و شمارا
گرینت و هکدیوانان برنت؟ (۷) همه
نه أنت که هما شریدارین نامئے سرا کُپر
کنت که هُدایا شمارا بکشتگ؟

(۸) اگن شاهانگین شریتا، هما دابا
برجاه بداریت که پاکین کتاب هُکم کنت:
» ”گوَن وتی همساهاگا وتی جندئے ڈئولا
مهر بکن“ گڑا شما شر کرتگ. (۹) بله
اگن پرک و پیڑے بلیت، گناه کنیت و
شریت هم شمارا هما ڈئولا میاریگ
کنت، که گنهکاران کنت. (۱۰) پرچا که
اگن گسے شریتئے سجھین رهبدانی سرا
کار بکنت بله یک رهبنده هم پرؤشیت،
بزان سجھین شریتی پرؤشتگ. (۱۱) آییَا
که گوشتگ: » ”زنا مکن،“ ”انچش هم
گوشتگی: » ”هؤن مکن.“ ”نون اگن زنا
مکنئے بله هؤن بکنئے، تئو شریت

پروشتگ. (۱۲) گڑا همایانی دابا کار و هبر
 بکنیت که آزاتیئے شریئتے سرا دادرسی
 کنگ بنت. (۱۳) چیا که آ مردم که مهر و
 رهم نکنت، آیانی دادرسی په بیڑهمی
 بیت. بله مهر و رهم، دادرسیئے سرا
 بالادست و سوږین بیت.

باورمندی و کار و کرد

(۱۴) او براتان! بے کار و کردا، تهنا
 گوڻ باورمندیئے گپ و هبرا، گسیا چه
 سوٽ و پائدگے رسیت؟ اے پیئمین
 باورمندی، چوڻ آیا رگینت کنت؟ (۱۵)
 اگن برات یا گهارے رۆزیگ و پوڤشاکا
 مهتاج بیت و (۱۶) چه شما یگے گوڻ
 آیا بگوشیت: ”په سلامتی برئو، شرین
 پوڤشاک بیوڤش و لاپئے سیړا بور،“ بله په
 آییئے جسمی زلورتانی پوره کنگا هچ
 مکنت، آییئے کارے شر بیت؟ (۱۷) بے کار

و ڪِردا، باورمندی مُرتگ.

۱۸) نون بوت ڪنت گسے بگوشیت:

”تئی ڪِرا باور هست و منی ڪِرا کار و
ڪِرد. تئو وتی باورا بے کار و ڪِردا منا
پیش بدار و من چه وتی کار و ڪِردا، ترا
وتی باورا پیش داران.“ ۱۹) ترا باور
انت که هدا یگے. شر انت. دیه و چنانی
باور هم همیش انت و چه ترسا لرزنت.

۲۰) او نادان! په بیڪردین باورمندیئے

بیبر و بیسمریا دلیل و نشانی لوئے؟ ۲۱)

مئے بنپیرک ابراهیم، چه وتی کار و
ڪِردا پاک و پهریزکار حساب آرگ نبوت
هما وهدا که وتی چک اساکي گربانجاها
برت؟ ۲۲) گندئے که آییئے باورمندی و

کارکرد، هوریگا دیما شتنت و باورمندی
گون کارکردا سرجم بوت. ۲۳) اے ڈئولا،
هما نبشته په سر رست و سرجم بوت که

گوشیت: » ابراہیما ھدائے سرا باور کرت
و ھمے باور، پہ آہیا پاکی و پلگاری
ھساب آرگ بوت« و آ ھدائے دوست زانگ
بوت. (۲۴) گڑا گندیّت کہ ھرگس چہ وتی
کار کردا پاک و پھریّزکار زانگ بیت، تھنا
چہ باور و ایمانا نہ.

(۲۵) آنچش ھم، بنّامین جنین رھاب
چہ وتی کار و کردا پاک و پھریّزکار
ھساب آرگ نبوت، ھما وھدا کہ چاریگی
جاہ و پناہ دانت و چہ دگہ راھیا
تاچینتنت؟ (۲۶) ھئو! بزان، ھما دابا کہ
بے روھا، جسم و جان مُرتگ، بے کار و
کردا باور ھم مُرتگ.

زبانے گندگی

(۱) او منی براتان! چُش مہیت، چہ
شما بازیّنے استاد ببیت. چیا کہ زانیّت،
ما استادانی سرا گرانترین دادرسی

کپیت و ۲ ما سَجَّهَین باز رَدَ جنیّن و
 نَگلَ ورین. اگن گسے چہ وتی ہبران نَگل
 مئوارت، تمان و کاملین انسانے و وتی
 سَرجمین جسم و جائے مہارا داشت
 کنت. ۳ اگن ما اَسپانی دِپا لگام بکنین
 تان آیان وتی پرمانا بیارین، گڑا آیانی
 سَجَّهَین جسم و جانا ہر نیّمگے کہ
 بلوٹین تاب دات کنین. ۴ ٹوہین
 بوجیگان بچاریت. ہرچنت کہ باز مزن
 انت و پہ آیانی دِیما برگا ترندین گوات
 پکار انت، بلہ ناہدا بوجیگا گون ہردین
 سگانے ہر جاہ کہ بلوٹیت بارت. ۵
 ہمے ڈئولا، زبان و لِّلک ہم انسانے
 جسمے یک ہردکین بھرے بلہ مزنین
 گرگ جنت. انچش کہ آسے ہردین
 ۶ تریشکے، مزنین جنگلے سوچیت،
 زبان ہم یک انچین آسے کہ مئے جسم و
 جائے رگ و بندانی تھا سلّیانی دنیاے.
 مردما پَہک سلّ و آلودگ کنت و آییے

دُرُستیگیں زِندا آس جنت. زبان و ت آسے
کہ چہ دُوزھئے آسا رُوک بوتگ.

۷) ہر ڈولین جانور، بالی مُرگ، مار
و گُوج و دریایی سَہدار رامگ کنگ بنت
و انسانا اے کار کرتگ، ۸) بلہ ہچگس

زبان و لِکا لگام کر ت نکنت. زبان
سرگشّین شِرّے کہ چہ کُشوکین زہرا پُر
انت. ۹) گُون ہمے زبانا وتی ہداوندین

پتا ستا کنین و گُون ہمے زبانا ہما
مردمان نالت کنین کہ ہدایا وتی شِکل و
دُرُوشما اڈ کرتگ انت. ۱۰) چہ یگین دیا

ستا و سنا ہم در کئیت و بدزوایی و
نالت ہم. او براتان! نباید انت چُش ببیت.

۱۱) بوت کنت چہ یگین چَمگا سُورین و

وَشّین آپ بَرُمبیت؟ ۱۲) او منی براتان!

انجیرئے درچکے زئیتونئے بَر دات کنت؟
یا کہ انگورئے درچکے انجیر دنت؟ ہمے

ڈئولا، سؤرین چمگے وشین آپ رُمبِنت
نکنت.

دو پیمینِ هِکمت

(۱۳) شمئے نیاما دانا و اگلمند کئے
انت؟ بلیتِ اشیا چه وتی شرکردیا پیش
بداریت، گوَن هما بیکیبری و مهربانیا که
چه هِکمتا کئیت. (۱۴) بله اگن شمئے دلا
تهلین هَسَد و وتگرزی مان انت، گزا پهر
مکنیت، دروگ مبندیت و اے راستیا
بمنیت. (۱۵) اے ڈئولین ”هکمت“ چه
بُرزا ایر نئییت، زمینی، نپسانی و
شئیتانی انت. (۱۶) چیا که هر جاہ هَسَد
و وتگرزی بیت، اوڊا پتنه و آشوپ و
دگه هر ڈئولین گندگی بیت. (۱۷) بله آ
هکمت که چه بُرزا کئیت، ائولا که پاک و
پلگار انت، رندا سهل آروک و نرم، منوک
و چه نیکی و رهمتئے بر و سمرا پُر انت،

چہ پرک و پیّر و دوروی و دوپوُستیا
ہم دور اِنْت. (۱۸) آ کہ سہل و سلاہئے
تُہما کِشت، پھریزکاری رُنت.

وتا ہدائے دستا بدئییت

(۱) شَمئے نیاما، جَنگ و دَیجاک چہ
کجا ودی بِنْت؟ چہ شَمئے جندئے ہما
تَماہ و واہگان نہ اِنْت کہ شَمئے رگ و
بندانی تہا جَنگا اِنْت؟ (۲) چیرے لوٹیت
و شمارا نرسیت. چہ ہمایئے تَماہا، ہوُن
و کوُشا کپیّت، بلہ اَنگت شمارا نرسیت.
نون جَنگ و جدَل جوڑینیّت، پدا ہم
شمارا نرسیت چیا کہ چہ ہدایا نلوُتگؤ.

(۳) وھدے لوٹیت و نرسیت، پہ اے
سؤبا اِنْت کہ شما گوُن بدین مُراد و
واہگے لوُتگ تان آ چیزان پہ وتی ایش
و نوُشان کار بِندیّت. (۴) او زِنہکاران!
زانیّت کہ دنیائے دوُستی، ہدائے دُرمی

اِنت؟ هرگس که دنیائے دوستیئے رندا

اِنت، و تا هدائے دژمن جوڑینیت. (۵)

هئیاَل کنیت که پاکین کتابا مُیت و

ناهودگ گوشتگ: ”روھے که هدایا

مئے شمئے جسم و جانا دمتگ، تان

هَسَدئے کِساسا په ما هَدوْناک اِنت؟“ (۶)

بله رهمته که آ مارا بکشیت، بیھساب

گیشتَر اِنت. پمیشکا پاکین کتاب

گوشتیت:

هَدا پُرکِبر و گروناکین مردمانی

هَلاپا مَهر اَوْشتیت،

بله بیِکِبر و دریِشِین مردمانی سرا

وتی رهمتان گوارینیت.

(۷) گَرا، و تا هدائے دستا بدئییت.

شئیتانئے دیما مَهر بوشتیت و آ چه شمئے

دیما تچیت. (۸) گَوْن هَداپا نَزیک بییت،

هَدا هم گَوْن شما نَزیک بیت. او

گنہکاران! وتی دستان پاک کنیت. او
 دودلان! وتی دلا ساپ کنیت، (۹) زاری
 بکنیت، مؤتک بیاریت و بگریویت. وتی
 گندگان مؤتکئے تھا بدل کنیت و
 شادھیان اندوہانی تھا. (۱۰) ہداوندئے
 بارگاھا، بیکیبر و دریش بییت و ہداوند
 شمارا بُرز و سرپراز کنت.

ایر مجنیت

(۱۱) او براتان! یکدومیا ایر مجنیت و
 بدگوئی مکنیت. هرگس کہ وتی براتا بد
 بگوشت و آیا میاربار بکنت، راست
 اش انت کہ آیا شریت بد گوشتگ و
 میاریگ کرتگ. اگن تئو شریتئے دادرسیا
 کنئے، گڑا شریتئے سرا کار کنگا نہائے،
 شریتئے ہلایا شور بُرگا ائے. (۱۲) بلہ
 دادرس و شریتئے جوڑینوک یگے. آہما
 انت کہ رکینگ و تباہ کنگئے واک و توانی
 هست. گڑا تئو کئے ائے کہ وتی

همساھگئے دادرسيا ڪنئے؟

په بانداتا ناھودگين پهر

١٣) بله شما كه گوشيت: ”مروچي و

باند اے شهر و آ شهر ا رنوين و ساله
همانگر گوازينين، سئوداگري ڪنين و
مزينين سوت گئين، ”شر گوش داريت.

١٤) شما همينچك هم نزانيت كه باند

چه بيت. شمئ زند چيے؟ شما باپ و
هرمئ پئما ايت كه دمانكيا گندگ بيت
و پدا گار بيت. ١٥) گرا چش بگوشيت:

”اگن هداوند بلوئيت، زندگ مانين و اے

پئيم و آ پئما ڪنين.“ ١٦) بله نون چش

انت كه په ڪبرے پهر ڪنيت. هر اے ورين

پهرے سل انت. ١٧) گرا، اگن گسے بزانت

كجام كار شر انت و آ كارا مڪنت، گنهكار
بيت.

بژن و اپسوز په هستومندان

١ نون شما، او زرّ و مالئے واجهان،

بگريوئيت و زاري كنيت، چيا كه تهارين
روچ ديم په شما پيداك انت. ٢ شمئے

مال و هستي زئوال بوتگ و سرتگ و
جامگ و پوښاك هم وروك و رميڙا

وارتگ انت. ٣ شمئے زرّ و سيم زنگ

گپتگ انت و زنگش شمئے هلاپا گواهي
دئينت و آسئے ډئولا شمئے جسم و جائئے
گوشتا ورنټ، پرچا كه اے گډي روچان،

زرّ و مالو اَمبار كرتگ. ٤ بچاريت، انون

هما كارنده و دهكاناني مَز شمئے هلاپا
كوگار كنت، كه آيان شمئے ډگاراني كِشار
روُن و مؤش كرتگ انت و شما گوَن مندر
و رپك آياني مَز نداتگ. آرنوكاني اے

پريات، زورمندين هداوندئے گوښا

رستگ. ٥ شما زمينئے سرا په ائيش و

نوښ و هئوا و هئوس زِند گوازينتگ. وتا
په كُشگئے روچا شر سائتگ و پَزُورو

کرتگ. ⑥ شما تچک و پهریزکاریڻ
مردم مئیارِیگ کرتگ و گُشتگانَت. آ
شمئے هلاپا نه اوشتاتگانَت.

سگّیانی وهدا سبر و اوپار

⑦ او براتان! تان هُداوندئے آیگا،
سبر و اوپار کنیّت. بچارِیت که دِهکان
چه پئِیما ودار کنت تان زمین وتی
پُرآرزشیڻ برا برودِینیت، آپه ایږهتی و
بھاری هئوران چوڻ ودارِیگ انت. ⑧

شما هم سبر کنیّت و دلا دُڏ کنیّت پرچا
که هُداوندئے آیگ نَزیک انت. ⑨ او
براتان! یکدومیئے زنگا مجنیّت تانکه
دادرسیا مئیارِیگ کنگ مبیّت. چیا که
دادرس، دروازگئے دپا اوشتاتگ. ⑩

براتان! سگّیانی وهدا، سبر و اوپارا چه
هما نَبیان سَبک بگریّت که هُداوندئے ناما
هبرش کرتگ. ⑪ ما همایان بهتاوَر

زانين که وتی زنديش په سبر و اوپار
گوازيښتگ، شما آيوښه سبر و تهمبښه
بارئوا ایشکتگ و زانیت که هداوند آيښه
آسر و آکبت چه کرت. چیا که هداوند
وت گموار و مهربان انت. (۱۲) بله، او

منی براتان! سوگند مئوریت، نه
آسمانښه، نه زمینښه و نه دگه چیزښه.
بلیت که شمښه ”هئو“، هئو بیت و ”نه“،
نه بیت، تان چش مبيت که مئاریگ
کنگ بیټ.

باورمندی دوا

(۱۳) اگن چه شما گسه سگی و
سوریان کپتگ، دوا بکنت و اگن یگه گل
و شادان انت، سنا و ستا بکنت. (۱۴) اگن
چه شما گسه نادره انت، کلیسائے
کماشان تئوار بکنت تان په آيا دوا
بکنت و هداوندښه ناما روگنی پر
بمشت. (۱۵) باورمندی دوا نادره ذراه

ڪنت و هداوند آيا پاڌ ڪنت و اڱن گناهي
ڪرتگ، گناهي بڪشگ بنت. (۱۶) پميشڪا،
وتي گناهان، يكدوميئ دئما بمئيت و په
يكدوميا دوا بلوئيت تان ذراه ڪنگ بيٽ.
پهريزڪارين مردميئ دوايا زور مان و
برجاه بيت.

(۱۷) اِلياس مئ پئمين مردمئ ات،
بله په دلستكي ذوايي ڪرت ڪه هئور
مبيت. گرا تان سئ و نيّم سالا زمينا
هئور نرتڪ. (۱۸) پدا ڪه ذوايي ڪرت ڪه
آسمانا هئوران گورت و زمينا بر و سمر
دات.

(۱۹) او مني براتان! اڱن ڪه شما گسئ
ڪه راستيا ٿگل بوارت و دگرئ آيا پر
بترينيت، (۲۰) بزائيت ڪه هرگس يڪ
گنهڪاريا ڪه گمراهيا بترينيت، گنهڪارا
ڪه مرڪا رڪينيت و بازين گناهئيئ

بکشگئے سئوبساز بیت.

سوال دارید؟ +1 807.700.6090

© afghanbibles.org بلوچی